

Orgoványi Anikó: Mese a Zöldmikulásról

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ős szakállú télapó, aki minden télen meglátogatta a gyerekeket. Egyik alkalommal épphogy felpakolta ajándékokkal teli puttonyát a szánjára, befogta a rénszarvasait, s már indulni készült, mikor egy vékony hangocska megszólalt a feje fölül. Kismókus volt az, aki az öreg diófa odujában lakott családjával.

- Kedves Télapó, te csak az embergyerekeknek viszel ajándékot? Hozzánk mikor látogatsz el? Mi is jók vagyunk. Testvéreimmel sokat segítettünk az anyukáknak a téli elemőzsia begyűjtésében!

Télapó hümmögött valamit a bajusza alatt, majd elindult az ajándékozó körútjára. A Kerekerdő útelágazásánál lelassított a szánjával, és ekkor újabb hangokra lett figyelmes. Az erdő öreg fái súgtak-búgtak körülötte.

- Nézzétek itt megy télapó, hogy megajándékozza az embergyerekeket. Bezzeg a mi csemetéinkre senki se gondol!

- Kedves Télapó, én is jó voltam – szólalt meg egy kis facsemete – tisztítottam a levegőt, és madárfészket ringattam. Öt kis fiókat nevelt fel madármama az ágaim közt.

Télapó töprengve simította végig hosszú szakállát, majd megrántotta a kantárszárat és rénszarvasai továbbröpítették szánját. Egy tó partján vezetett el az útja, amikor ismét hangokat hallott. A tó sóhajtott mellette.

- Ó, kedves, jó Télapó, hogy örülhetnek az embergyerekek, amikor megleped őket a finomságokkal és megdicséred őket jócselekedeteikért. Bárcsak az én kis cseppem is megdicsérné valaki, hiszen olyan áldott, jó lélek a szentem. – Azzal egy kis hópihe szállt a Télapó orrára és így szólt hozzá:

- A nyáron esőcsepp képében szomját oltottam egy fűszálnak. Nélkülem elszáradt volna szegény.

Télapó gondterhelten vakarta meg a feje búbját, de továbbhajtott, hiszen sok ezernyi gyermek várta őt szerte a világon. Nem késlekedhetett.

Hanem, amikor dolga végeztével hazatért, maga elé hívatta fiát, Mikit, aki mindig az erdőt járta, a patak csörgedezését hallgatta, és a réten hanyatt fekvé bámulta a felhőket. Ezért aztán Zöld Mikulásnak is becézték.

- Kedves fiam – mondta neki Télapó – utam során megszólítottak a növények, állatok és más teremtmények, hogy az ő gyermekeik is megérdemelnék a jutalmat, de én már nem győzőm a sok munkát. Te még fiatal vagy, alig múltál 527 éves, téged bízlak meg ezzel a feladattal.

- Kedves Apámuram, boldoggá tétél ezzel a kéréssel, hiszen tudod, mennyire szívemen viselem természet sorsát.

- Egy baj van csak, fiam. A természet gyermekei többen vannak, ahány csillag van az égen. Hogy tudod ezeket mind meglátogatni?

- Egyet se búsuljon édesapám, a zöldszíves gyerekek biztosan segítségemre lesznek szerte a világon. Velük együtt örömet szerezhetünk minden apróságnak.

Így is lett, és azóta a zöldszíves gyerekek segítenek a Zöld Mikulásnak az örömszerzésben. Madárkarácsonyt rendeznek, facsemetéket ültetnek, örökbe fogadják a patakat.

Zöld Mikulás pedig jótevője lett a természet kicsinyeinek: kismókusnak, ebihalnak, palántának, gyenge sarjnak, esőcseppnek és szellőnek, szikrának és homokszemnek.

Bármerre jár, mindenütt zöldszíves gyerekek segítik munkáját. Holnap legyen a ti vendégeitek!